

ξανάκονσα πλάι μου ξενά κρότο, σὰν κάπως ους ν' ανοίγε το τζάμι. "Επειτα ξήνει η σησιά. Μολατάντα είχα την έντυπωσι πάς κάτι το τρομερό ως άπινήστο σημείων μέσα στο δομάτιό μου. Κουμένους κι' θύμους ή σκέψη μου δούλευε. Θέλω νὰ ξυπνήσω, πρέπει νὰ ξυπνήσω, συνλογύδομον, γιατὶ δὲν μπορώ νὰ ξυπνήσω; "Εξαρχα πάντα μάλι φωνή ποι φωνάντα πάς έρχόταν από πολὺ μαρανά, μάλι πολὺ—πολὺ μαρανά, από νέαν άλιο κάρομο. Δὲν ξεχωρίζα τα λόγια, μάλι ίμωνα βέβαια πάς μιλούσαν σέ μένα. "Ηταν σάν κάπως νά με καλούσει νά πάω κοντά του. Μερικές λέξεις ήγραψαν σ' απόντα μου πάς καθαρές. Δέγνυα: «—'Είλα μάλι μου... Πρέπει νάρθηξ. Θά γίνης δική μου... Έδω ή ζωή δεν τελειώνει ποτέ... Ποτέ... Χιλιάδες νύχτες σε περιμένα νά γεννηθεί καί νά μεγαλώσω...» Είλα...». Η παρδά μου πήγαινε νά στάση πει από τούς κύπελους της. Ο φόβος μου μεγαλώνει, μεγαλώνει... Και δὲν μπορούσα αύτες νά κινθω, ούτε νά φυνάξω. Σὲ λίγο ξανάκονσα τὸ τζάμι νά γνταίνει... Επειτα κάτι σάν βίματα μέσα στο δομάτιό μου. Πηγώνων... Και καθώς άνασσαν δύσκολα, μάλι γλυκεῖν επινόων ρόδουν μὲ πλημμύρσεις...

— Ρόδου; φενάξα;

— Ναι, πατέρα, γιατί;

— Τίποτε, παΐδι μου, συνέχισε.

— Αύτά συνέβαιναν γύρω μου, όταν ξαφνικά ξνιούσαν, γιατὶ νά τὸν έννοισταν κεφαλάρι, κάποιον νά σπάνη από πάνω μου. Μία φρικτή μαριοδιά σαπίλας διαδεχτήρια τὴν έννοια τοῦ φόρου. Νόμισα πάς θυτίθεντα από τὸ τρομάρια κι' ξέπανα μάλι αζόνια ποσοτάθεια νά σηκωθεί. Τότε αισθάνθηρα ένα κρού χέρι νά πάνει τὸ χέρι μου και κάτι είλαφον ἀγγειανούς γελιούν στο λαμπό μου. Εφερξα. Ήταν τότε ή αγονία μου, ώστε πατωθόσα νά μεσοτήνησο, νά τυνεύσω επάνω και νά ξεφωνίσω δυνατά, καθώς κινδύνισα λιποθυμούσενή στο πάτωμα...

Η Αρέτα μου έτρεψε σάν ποιλάρια στὰ ξόδεργα, όσσο διηγόταν τὸ περιστατικό ποὺ τῆς συνέβη. Κι' δεν τελείωσε, ξέστασε σε κλάματα.

Εμπιστεύτηκε στον περιστατικό ποὺ τῆς συνέβη στο παΐδιό μου.

Κύνταξα τὴ γαγά. Κι' αὐτή κάτι παρόμυθο σφερφότιαν, γιατὶ τὴ είδη νά πάρων ἀγίασμα απ' τὰ εἰκονίσματα και νά γαντίζῃ τὴν ἐγγονή της...

Θεέ μου, τὶ σημφορά ήταν απτή... Λέντε πρόσετε νά ξάνοντε καρά. "Αρέτα τὸ δόλιο μου κι' εστέλια τοὺς γινούς μου νά ξντησούν τὸν ξνόλοπο μαζί τὸ Δημήτρη. Ήταν ένας ἄνθρωπος μὲ δίδυμο γίγαντος, σωστὸς 'Ηρακλής. Τὰ δέντρα πονκούει, τὰ ξερούσσοντας καὶ τὰ κυνουρίος δέν νὰ τὴν έπανη στὸν ψυρό του. Δὲν ήξερε τὶ θά τη φέρει. Καὶ μοῦ ήταν τυφλά αφοσιούμενος... Ένας τέντος ἀνθρώπος μοι χρειαζόταν τὴ φρικτή απτή νύχτα..."

Ποφινά βάλι σ' ἔνεργα τὸ σχέδιό μου, ένα σχέδιο τρελλό, ἀπελαπμένο μάλι π' απτοτελεσματικό, ἔτρεξα στὴν κάμαρα τῆς Αρέτας, πήρα τὸ διαβολικό τριαντάφυλλο και τοιμάστρια νά τὸ πάτωμα κάτι. Μά απτή τὴ στιγμή μπήκε στὴν κάμαρα ἡ γαγά. Κατάλαβε τὸ σκόπο μου και εἶχε πάρει ξούτσιο.

— Τι θὰ κάψης, γινέ μου; μὲ ρώτησε. Μήν τὸ πατήσως κάτι.

— Τότε, είπα, θὰ τὸ πετάξω στὴ φωτά.

Η γαγά σφέτηρε μάλι στιγμή και μ' ἀπάντησε :

— 'Ακούητηρέ το μια στιγμή στὸ πρεβάλι, φημά στὰ εἰκονίσματα. Κάμε τὸ σταυρό σου κι' ἀσκούητησε το κεῖ πάνω...

— Γιατί, μάνα;

— Κάμε δινος σοῦ λέω.

"Έκανα τὸ σταυρό μου, ἀνέβηρα σὲ μάλι καρέκλα μήδιλωσα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ εἰκονοστάσιο. Μά δὲν πρόβατασι ν' ἀκούητησε εἶτε τὸ διαβολικό τριαντάφυλλο. 'Ακούσα έναν κρότο παράξειν, μάλι λέμηρι μοῦ διάπτωσε τὰ μάτια και τὸ τριαντάφυλλο—μεγάλη ή δίδυμη σου, Κύριε— τὸ διαβολικό τριαντάφυλλο ξέρεις απ' τὰ χέρια μου και σώρωμάς κάτι στὸ πάτωμα, καμιούμένο στάχτη!...

Κάναμε τὸ σταυρό μας.

Η γαγά φιθείσει τόρος κάτι ἀνάμεσα στὰ ώραια δόντια της.

— Τι λέσε, μάνα; τὴν ρώτησε. Μονάχη σου μᾶλας;

— 'Οχι, γιατί μου. Δέν μάλια μόνη μου. Κλάω τὴ μοίρα μας, κακώμορο παύδι... Σταύτο τέρα είμαι βέβαιη πειτα. Είν' Έκεινος!...

— Έκεινος, είλετε;

— Ναι, Έκεινος. Σημάδειρε τὸ σταυρό μας και νά πού ήσθε. 'Ο Θεός νά μάς προστατέψῃ πειτε...

"Ήξερα για τοὺς μάλουσες ή γαγά. Κι' έγια είχα τὶς ίδιες ιπταμένες δίλλοστε. Έκεινος!... "Όταν πρωτοκατεύθυντο στὴν έπαυλη, μοῦ είπαν πολλά για τὸ τέρας απτή, μά δὲν έδωσα σημασία. Κι' όλο μοῦ μαλούστην, όλο μοῦ μαλούστην για τὰ φρικτά του ἐγκλήματα. Μά πίστε μου στὸ Θεό και δὲν δειλιάσει. Καὶ νά τώρα πού ήσθε και στὸ δικό μου τὸ σπίτι...

(Άκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΟΙ ΣΤΕΡΝΟΙ ΠΟΘΟΙ

(Τοῦ ΟΣΣΙΑΝΟΥ)

Είνε νόχια καὶ τὸ φεγγάρι λαμπτοστά δύμοφα στὴ δύσι του....

Νὰ ποὺ προβάλλει μέσ' αἶ τὸ σύννεφο τὴ χαριτωμένη, τὴ μαγιστρὶ μοφή του καὶ παιρνεῖ ένα δρόμο χωρὶς τέλος και περνάει ἀπέραστες

τέλεστες...

Τὸ δρόμη τῶν ἀτέμων ἔπαιφε, οἱ χείμαρρος ιωιωμονιγεῖς μερενιά, τὰ κύματα παίζουντα χαρούμενα, χιτωνίστας ἐπάνω στοὺς βράχους και στήριξις ἀρχούμενα....

Βλέπε τὸ φῶς, γεμάτο μέσ' αἴσια πολλά μαράχαλα, η παρδά μου στήθη, νά φενίζει τὸν πόνο της πονήσης, η παρδά μου πονήσης, νά φενίζει τὸν πόνο της πονήσης...

Χώρε, χώρε μέγια του άσπιδα, έλα πονετικού στὴν ἔρημη αιγαλία, μή μ' ἀφήσης ἐδῶ μανάχο, μή μ' ἐγκαταλείψης ἀποστάτευτο...

Τύλιξε μέσα μέσα μου πονήσης, νά συγχρατήσης μάλι ζωής μαστηθῆ...

Σὲ περιμένον, δοϊλός σον ποτός, νά πετάξῃς μὲ τὸν φέρνη πετρόπολην πονήσης αὐτὸν τὸ φέρνη πετρόπολην δρόμο, Θέλω αὐτῷ τὰ μη μὲ δοῦν οι ζωτικούς ἀνθρώπους στὴ γῆ τους...

Είμαι έλα συντρόμμια, δὲν έχω καμιά εἶλπα, τί ζητού σ' αὐτή τη γῆ τῶν μεγαλών αὔγουν...

Γιά πού λόγο νά διλίων τὰ άδοντα στήθη μου μὲ αναπτησίες θλιβερῶν στιγμῶν, γιά νὰ ιδω τὴν είλοντα τὸν μέλλοντας;

ΤΩ, θέλω νά φύγω μαραύλι απ' τὸν κόσμο τῶν κάποιας καὶ νά ζησούσα καὶ στὴν πονήση την πονήση...

Δὲν πρέπει πει ταῦτα νά μένου στὴ γῆ... Τὰ συντρόμμια είλονται μὲ τὴν περιστρέμον, πονήση τὴν θυτάτας κανεῖς μόνο μάλι ἀνοίξει τὶς σελίδες ένδον παλιού βαθίου... Θέλω νά κοιτασμα μαζὲν μὲ τὸ σορό τους...

ΤΩ, μή αργεῖς, άχιδα θειάζα... Σὲ περιμένον μὲ άνοιτα παροιχήτατα... Ή ζωή μου θά οθύη, ένα σὸν μάλι λάτης αιώνιας και νά ζησει...

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ

(Τοῦ GEßNER)

Ο Βάλχος ζειεισε τὸ ποτήρι του καὶ ἀρχιεισε νὰ διηγεῖται πει ταῦτα νά μένου στὴ γῆ...

«— Ήθέλει νά πάσιο κάποτε μάλι δωρία Νύμφη και τὴν τῆρα στὸ κυνηγητό.

Αὐτή ομούς έφενγε γρηγορα και φαινόταν σὰν νὰ πετούσε μὲ τὸ ἀλαριό της πόδια πάνω στὸ προτάρι.

Κάπου—κάπου γύριζε πάσιο και μὲ κόπταζε πυρηνήτας την, χωρὶς νά μπορεῖσε ποτὲ νά πάσιον την, τῆρα είτη:

Και σᾶς δραζόμουσα στὶ Στύγα, πώς δὲν θὰ πορνώσα ποτὲ νά πάσιο την τῶν δράσων αὐτὴ Νύμφη, άν τὰ φορέαστά της δέν μπλεκόντουσαν σ' ένα βάτο.

Ζύγωσα τότε κοντά της γοητεύμενός και, σχύνοντας ἐπάνω της, τῆρα είτη:

— Ήραίσα μου, είμαι ο Βάλχος, ο πάντα νέος, ο θεός του κρωστού και τῆς ενθυμίας...

Επειτα γηγείσει μὲ τὸ φασόι μον τὸ βάτο και διάταξα νά σκεπαστή μὲ λουλούδια.

Τὰ λουλούδια αὐτὰ είλχαν τὸ δροσιά πονήση της καὶ είλχαν άλσος και τὴν κοκκινάδα πονήση μένεισε στὰ μάγοντα της ή ντροπή.

Κι' έτης γεωνήθηρε τὸ μιωφόδατο, τὸ παρθενόπλοιο τριαντάφυλλο.

ΕΝΑΣ ΕΥΘΥΜΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(Τοῦ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ)

Στοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας τρέγεις χαρούμενος ένας νέος.

Η κινήσεις του είνε γοήγορες και πεταχτές, τὰ μάτια του μάτραφτουν, τὰ κείλη του χαμογελούν και μάλι κοκκινάδα σκελάζει τὸ πρόσωπό του. Είνε γεμάτος χαρά. Τί τοι συνέθη δύως;

Μήτος ἐκλιπούμενος καμιά περιουσία;

Τὸν περιμένεις καμιά πονήση της πονήσης, είν' έφωτευμένος;

— Οχι, δὲν συνέθη τίποτε αὖτις.

Σκάρωσε μινάρα μάλι αύσορη σικοφαντία εἰς βάρος ένδος γνωριμῶν του, φρόντισε νά τὸ διαδώμηση μὲ ζητό και μὲ προθυμία, τὴν ἄκουσε αὖτις τὸ σύμμα τούς πονήση τούς τούς την πότεστεις κι' ο διώσι!

— Ω, πόσο εθύμως και καλός είνε αὐτός τοις άξεινάτης πονήσης νέος!